

Sygn. akt I C 1567/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. B.**

przeciwko **G. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę **10.675 zł** (dziesięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od 11 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę **1.969,91 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka B. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego G. K. kwoty 26 887,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że zmarły w dniu 3 stycznia 2012r. mąż powódki K. B. był właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w (...), który by wynajmowany pozwanemu, a umówiony czynsz wynosił 350 zł, płatny do 15. dnia każdego miesiąca. Z momentem śmierci właściciela lokalu pozwany zaprzestał płacenia czynszu i wszczął przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie postępowanie o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 3.850 zł z tytułu zapłaty czynszu najmu przedmiotowego lokalu za okres od stycznia 2012r. do listopada 2012r. oraz na składania do depozytu sądowego kwoty po 350 zł miesięcznie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o dział spadku po K. B.. Wniosek pozwanego postanowieniem z dnia 20 lutego 2013r. został uwzględniony. Spadek po K. B. nabyła powódka w udziale w wysokości 1/2 oraz H. Ż., J. B. (1), J. B. (2) i J. B. (2) po 1/8 części każdy. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 30 września 2015r. (sygn. akt I Ns 21/15) dokonano działu spadku po K. B., a niniejszy lokal przypadł na wyłączną własność J. B. (1). Powódka podała, że przedmiotem postępowania o dział spadku, poza lokalem mieszkalnym w S., był cały majątek spadkowy, w tym wszystkie zgromadzone i znajdujące się na rachunkach bankowych środki pieniężne, które zostały jej przyznane. Z uwagi na oddalenie apelacji przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu niniejsze postanowienie działowe uprawomocniło się w dniu 9 lutego 2017r. Powódka podkreśliła, że od momentu śmierci męża K. B. to ona posiadała cały spadek, weszła w miejsce męża w uprawnienia wynajmującego lokal mieszkalny w S. nr 27/1 i zażądała od najemcy, pozwanego, płacenia czynszu najmu. Pozwany jednak odmówił i wszczął postępowanie przed tut. Sądem o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego. Jednak pomimo otrzymania pozytywnego postanowienia pozwany nie złożył do depozytu sądowego żadnej kwoty, co

wskazuje, iż wszczęcie tego postępowania miało na celu uniknięcie płacenia czynszu. Powódka nie miała świadomości, iż pozwany nie wpłaca kwot czynszu na rachunek sądowy. Taką wiedzę uzyskała dopiero po zakończeniu postępowania o dział spadku. W związku z czym powódka wezwała pozwanego do zapłaty całej należnej kwoty, tj. czynszu najmu za okres od dnia 3 stycznia 2012r. do 9 lutego 2017r. (data uprawomocnienia się postanowienia o dział spadku). Na mocy postanowienia działowego, to powódce przypadły wszystkie środki finansowe wchodzące w skład spadku, w tym zgromadzone na rachunku depozytowym sądu, gdyby pozwany realizował postanowienie o zezwoleniu na złożenie kwoty czynszu najmu do tego depozytu. Jak wynika również z ustaleń poczynionych w toku postępowaniu działowym to również powódka posiadała cały majątek spadku i ponosiła z tego tytułu wydatki. Z pozostałymi spadkobiercami powódka rozliczyła się dokonując na ich rzecz dopłat i spłat odpowiadających ich udziałowi w spadku. W sprawie niewątpliwie jest, że pozwany nie wykonywał swojego obowiązku. Na dochodzą kwotę składa suma niezapłaconych czynszów za okres od 03.2012r. do lutego 2017r. w łącznej wysokości 21 350 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe w łącznej wysokości 5 537,95 zł liczone od dnia wymagalności każdego z czynszów do dnia 17 lipca 2017r., przy czym odsetki od kwoty 3 850 zł naliczone zostały od grudnia 2012r. Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika podała, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 415 k.c. (art. 443 k.c.).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany przyznał, że z K. B. zawarł ustną umowę najmu lokalu położonego w (...). Początkowo czynsz został określony na kwotę 300 zł , a następnie od grudnia 2011r. podwyższony do kwoty 350 zł. Jednak w ramach tej kwoty miał regulować także koszty mediów, a przede wszystkim koszty prac remontowych, które czynił, aby zachować stan lokalu. Przedmiotowe rozliczenia ujęte są w zeszycie posiadanym przez powódkę. W związku z czym żądana kwota określona jako czynsz jest niezasadna. Nie jest prawdą, że to powódka na podstawie postanowienia działowego otrzymała dochodzoną wierzytelność. Nie wynika to bowiem z treści tego orzeczenia. Nie jest również prawdą, że to powódka ponosiła nakłady na sporny lokal. Nie przedstawiła na tą okoliczność żadnego dowodu, a prawdą jest, iż koszty dla Wspólnoty Mieszkaniowej ponosiły za nią osoby trzecie. Na mocy postanowienia działowe mieszkania i garaż otrzymała J. B. (1) i ewentualne spory powinny być z nią rozstrzygane. Postanowienie o stwierdzenie nabycia spadku nie daje podstawy powódce do żądania całej kwoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. był właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Niniejszy lokal był wynajmowany pozwanemu G. K..

K. B. zmarł w dniu 3 stycznia 2012r.

Bezsporne.

Spadkobiercami ustawowymi K. B. są: żona-powódka B. B. w udziale 1/2 oraz rodzeństwo H. Ż., J. B. (1), J. B. (2) oraz J. B. (2) w udziale 1/8 każdy.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 13.06.2012r., sygn. akt I Ns 95/12- akta sprawy Sądu Rejonowego w Strzelinie sygn. I Ns 21/15.

W dniu 29 listopada 2012r. pozwany G. K. złożył w tutejszym Sądzie wniosek o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 3 850 zł z tytułu czynszu za wynajmem mieszkania położonego (...)/1, (...)-(...) Ł., za okres od stycznia 2012r. do dnia złożenia niniejszego wniosku oraz kwoty 350 zł miesięcznie do momentu prawomocnego zakończenia postępowania o dział spadku po zmarłym K. B.. W uzasadnieniu wniosku pozwany podał, że podpisał umowę najmu z K. B., który zmarł 3 stycznia 2012r. Spadkobiercy zmarłego zaakceptowali jego zamieszkiwanie w tym lokalu, ale istnieje spór komu powinien wpłacać kwotę czynszu.

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie zezwolił pozwanemu G. K. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 3 850 zł tytułem czynszu najmu mieszkania położonego w (...)/1 za okres od stycznia 2012r. do listopada 2012r. oraz na składanie do depozytu sądowego miesięcznie kwoty 350 zł tytułem czynszu najmu

w/w mieszkania w chwili, gdy świadczenia staną się wymagalne. Nadto Sąd ustalił, że depozyt może być wydany spadkobiercy, który wykaże się prawomocnym postanowieniem o dział spadku po K. B..

Dowód:- wniosek z dnia 28.11.2012r.- k. 2 akta I Ns 1029/12,

- postanowienie z dnia 20.02.2013r. –k. 16 akta I Ns 1029/12.

Sąd Rejonowy w Strzelinie postanowieniem z dnia 30 września 2015r. dokonał działu spadku po K. B. (sygn. akt I Ns 21/15). Sąd ten ustalił, iż w skład spadku wchodzi:

- gospodarstwo rolne położone w K.,

-lokal mieszkalny nr (...) położony w (...) dla którego jest prowadzona księga wieczysta nr (...),

- działka gruntu zabudowana garażem, położona w S., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...),

- ruchomości,

- środki zgromadzone na rachunku w Powiatowym (...)w D. w kwocie 10 000 zł,

- środki zgromadzone na rachunku w Gospodarczym (...)w S. w kwocie 31 243,16 zł.

Powódka na mocy tego postanowienia otrzymała wszystkie składniki majątku spadku oprócz lokalu mieszkalnego i garażu, które przypadł J. B. (1). Od powódki na rzecz pozostałych spadkobierców zasądzono dopłaty i spłaty.

Niniejsze postanowienie uprawomocniło się w dniu 9 lutego 2017r. na skutek oddalenia apelacji przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu (sygn. akt II Ca 133/16).

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 30.09.2015r. k. 431 akta SR w Strzelinie I Ns 21/15;

- postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9.02.2017r. k. 512 akta SR w Strzelinie I Ns 21/15.

Pozwany nie złożył żadnej kwoty na rachunku depozytowym sądu.

Dowód: pismo Oddziału (...) Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 31.08.2017r.- k. 17.

Pismem z dnia 17 lipca 2017r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania kwoty 26 887,95 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną umyślnie – niezłożenie ani do depozytu sądowego ani nie zapłacenie wymagalnych czynszów z tytułu najmu lokalu mieszkalnego w S..

Dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 17.07.2017r. wraz z dowodem nadania- k.10-11.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało tylko w części.

W sprawie bezsporne było, że w okresie od 3 stycznia 2012r. do 9 lutego 2017r. pozwany wynajmował lokal mieszkalny nr (...) w (...). Nie było zawartej umowy najmu w formie pisemnej. Ustanie pozwany ustalił z poprzednim właścicielem K. B., który zmarł w dniu 3 stycznia 2012r., że stawka czynszu będzie wynosić 350 zł. Sąd jednak nie podzielił stanowiska pozwanego, iż z tej kwoty ustalonego czynszu miały być opłacane media i remonty. Przeczy temu treść wniosku pozwanego z dnia 28 listopada 2012r. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego, z którego wynika, że czynsz wynosił 350 zł miesięcznie i nie miały być odliczane z tej kwoty żadne koszty utrzymania lokalu. Właścicielom należał się czynsz w kwocie 350 zł miesięcznie i taką kwotę miał wpłacać pozwany co miesiąc na rachunek depozytu sądowego. Zeszyt w którym były zapisywane nakłady czynione przez pozwanego na sporny lokal był prowadzony przez K. B., a więc w okresie przed 3 stycznia 2012r., tj. w okresie nie objętym pozwem. Jak zresztą wynika z treści odpowiedzi na pozew to nie pozwany uiszczał opłaty za lokal należne wobec Wspólnoty Mieszkaniowej. Pozwany zgłosił wniosek o przesłuchanie świadka J. B. (1) na okoliczność, kto dokonywał wpłat i w jakiej wysokości na rzecz Wspólnoty

Mieszkaniowej. Skoro sam pozwany poznał, że to nie on dokonywał niniejszych wpłat, to ustalenie podmioty, który to czynił nie ma zaznaczenia dla zakresu odpowiedzialności pozwanego. Okoliczności na jakie został zgłoszony świadek też nie zmierzają do ustalenie treści stosunku prawnego najmu łączącego pozwanego z właścicielem a następnie współwłaścicielami niniejszego lokalu. Z związku z czym Sąd oddalił niniejszy wniosek dowodowy jako nieistotny.

Wbrew twierdzeniom powódki sąd dokonując działu spadku po K. B. nie zajął się kwestią ewentualnej wierzytelności z tytułu najmu spornego lokalu i nie rozstrzygnął komu niniejsza należność powinna przyspaść. Jak można wyczytać z uzasadnienia do orzeczenia Sądu Rejonowego takie roszczenie zostało zgłoszone, ale sąd nie zajął się nim, gdyż korzyści z rzeczy lub prawa uzyskane po otwarciu spadku nie wchodzi w skład spadku.

Nie ulega wątpliwości, iż sporny lokal mieszkalny w okresie od 3 stycznia 2012r. do 9 lutego 2017r. był objęty współwłasnością i należał min. do powódki w udziale w wysokości 1/2 części. Z tego też powodu przysługiwała jej legitymacja czynna do wystąpienia z rozpoznawanym roszczeniem. Fakt, że lokal na mocy postanowienia działowego został przyznany na wyłączną własność innej osobie nie ma znaczenia, gdyż w okresie objętym pozwem powódka była współwłaścicielem przedmiotowego lokalu. W tym okresie lokal był najmowany pozwanemu, a stawka czynszu miesięcznego wynosiła 350 zł. Bezsporne było, że pozwany nie uiszczył czynszu za wskazany okres. Pomiędzy współwłaścicielami był spór, do których rąk najemca powinien płacić czynsz i dlatego zostało wydane postanowienie o zezwoleniu na złożenie zaległego i bieżącego czynszu do depozytu sądowego. Nie było wybranego zarządcy ani administratora niniejszego lokalu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów z dokumentów prywatnych i urzędowych. Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumentów. Dokumenty prywatne i urzędowe korzystały z domniemania określonego w art. 244 i 245 k.p.c. Strony nie kwestionowały prawdziwości złożonych do akt sprawy dokumentów, ani tego, że zawarte w nich oświadczenia osób, które je podpisały od nich nie pochodzą, a i sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

W ocenie Sądu podstawą roszczenia powódki jest art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Nie ulega wątpliwości, iż strony łączyła umowa najmu lokalu mieszkalnego, a pozwany obowiązany był do uiszczenia czynszu, z czego się nie wywiązał. Należało rozstrzygnąć zagadnienie, czy powódka jako współwłaściciel nieruchomości jest uprawniony do dochodzenia również kwot czynszu przypadające pozostałym współwłaścicielom.

Zgodnie z art. 206 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Z kolei art. 207 k.c. stanowi, że korzyści i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Artykuł 207 k.c. ma zastosowanie wtedy, gdy współwłaściciele inaczej nie postanowili, jest to bowiem przepis dyspozytywny. Artykuł 207 k.c. nie określa bliżej korzyści przypadających współwłaścicielom, co oznacza, że obejmuje zarówno odłączone od rzeczy w czasie trwania współwłasności korzyści naturalne (art. 53 § 1), jak i korzyści cywilne, przypadające w stosunku do czasu trwania współwłasności (art. 55).

Zgodnie z art. 209 k.c. każdy ze współwłaścicieli może wykonywać wszelkie czynności i dochodzić wszelkich roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa. Chodzi tutaj o tzw. czynności zachowawcze. Ich celem jest ochrona prawa przed możliwym niebezpieczeństwem, poza tym ochrona ta dotyczyć powinna wspólnego prawa i być podejmowana w interesie wszystkich współwłaścicieli (por. J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 536). Oznacza to, że czynności zachowawcze muszą dotyczyć prawa przysługującego niepodzielnie wszystkim współwłaścicielom, zaś dochodzone roszczenie może być kwalifikowane jako czynność zachowawcza, gdy roszczenie to ze względu na swój charakter może być realizowane tylko w całości (por. orz. SN I CZ 87/67 OSNCP rok 1968, poz. 145.). Ponadto skoro celem tych czynności jest „zachowanie wspólnego prawa” to muszą być to akty podejmowane na rzecz wszystkich współuprawnionych tj. służyć interesom każdego współwłaściciela.

Dochodzenie czynszu za najem wspólnego lokalu, które jest pożytkiem cywilnym z rzeczy nie zmierza do zachowania wspólnego prawa, ale jest przejawem wykonywania prawa podmiotowego. Pożytki cywilne z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości ich udziałów (art. 207 k.c.) co oznacza, że każdy współwłaściciel jest uprawniony do ich pobierania i do dochodzenia w postępowaniu sądowym. W razie wielości wierzycieli i podzielności świadczenia, wierzytelność dzieli się na tyle niezależnych od siebie części, ilu jest wierzycieli (art. 379 § 1 KC). Omawianego roszczenia nie można zatem uznać za roszczenie wspólne i kwalifikować go jako czynność zachowawczą. W konsekwencji współwłaściciel nie jest legitymowany do samodzielnego dochodzenia wynagrodzenia w części przypadającej innemu współwłaścicielowi (tak min. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27.03.2014r., sygn. akt I Aca 80/14).

W konsekwencji uznać należało, że powódka nie była legitymowana do samodzielnego dochodzenia całej kwoty czynszu za okres od 3 stycznia 2012r. do 9 lutego 2017r., ale tylko część adekwatną do jej udziału, tj. 1/2 .

Powódka jako podstawę prawną swojego roszczenia podała art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że wyrządzenie szkody przez czyn niedozwolony jest samoistnym źródłem stosunku obligacyjnego i skutkuje zaistnieniem odpowiedzialności odszkodowawczej ex delicto (deliktowej). Reżim tej odpowiedzialności odróżnia się w polskim prawie od odpowiedzialności ex contractu (kontraktowej), gdzie dla zaistnienia obowiązku naprawienia szkody wymaga się, aby szkoda była wynikiem niewykonania lub nienależytego wykonania istniejącego wcześniej między stronami stosunku zobowiązaniowego. Świadczenie polegające na obowiązku naprawienia szkody w reżimie odpowiedzialności ex contractu ma zatem charakter nie pierwotny, jak w odpowiedzialności ex delicto, a następczy (zob. Z. Radwański, Zobowiązania, s. 78). Artykuł 415 k.c. ma zastosowanie w takich wypadkach, w których do wyrządzenia szkody dochodzi poza istniejącymi między danymi osobami stosunkami prawnymi, a zdarzenie wywołujące szkodę jest jednocześnie źródłem powstania zobowiązania, którego treść ab initio sprowadza się do obowiązku naprawienia wyrządzonej tym zdarzeniem szkody. Ten przepis na ogół nie obejmuje natomiast obowiązku naprawienia szkody, wyrządzonej w ramach istniejącego już między stronami stosunku prawnego (tak SN w post. z 14.10.2011 r., III CSK 288/10, Legalis), co jednak nie musi wykluczać ewentualnego zbioru roszczeń, o którym mowa w art. 443 k.c.

Zgodnie z art. 443 k.c. okoliczność, że działanie lub zaniechanie, z którego szkoda wynikła, stanowiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie istniejącego uprzednio zobowiązania, nie wyłącza roszczenia o naprawienie szkody z tytułu czynu niedozwolonego, chyba że z treści istniejącego uprzednio zobowiązania wynika co innego. Wymaga podkreślenia, że niewykonanie zobowiązania samo przez się nie może być uznane za działanie bezprawne w rozumieniu art. 415 k.c. Natomiast właśnie powódka zarzuciła pozwanemu nie wykonanie podstawowego obowiązku najemcy, tj. zapłaty czynszu.

Powódka podała, że jej szkoda polegała na tym, że została wprowadzona w błąd, iż pozwany wypełnia ciężący na nim obowiązek zapłaty czynszu i składa co miesiąc kwotę 350 zł na rachunek depozytu sądowego zgodnie z treścią postanowienia Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 20 lutego 2013r. Jednak jak wynika z samej treści przywołanego postanowienia złożenia do depozytu sądowego jest uprawnieniem a nie obowiązkiem dłużnika. Celem bowiem tej instytucji prawnej jest zwolnienie dłużnika z obowiązku, a więc można uznać, iż jest to tylko sposób wykonania obowiązku. Fakt, że dłużnika uzyskał zgodę na złożenie do depozytu sądowego nie można utożsamiać z wykonaniem obowiązku.

Mając powyższe na uwadze nie można uznać, że pozwanemu można przepisać odpowiedzialności deliktową. Tym bardziej, że powódka nie wykazała przesłanki warunkującej tą odpowiedzialność. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: 1) zaistnienie szkody; 2) wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego; 3) związek przyczynowy między czynem niedozwolonym a szkodą w tej postaci, iż szkoda jest jego zwykłym następstwem. Ciężar dowodu co do wszystkich tych okoliczności obciąża co do

zasady poszkodowanego, w tym obowiązek wykazania okoliczności, które dadzą podstawę do postawienia zarzutu zawinionego działania lub zaniechania.

Ostatecznie podstawę prawną rozstrzygnięcia określi sąd orzekający w konkretnej sprawie, wybierając między reżimem ex delicto i ex contractu, przy czym winno to dokonać się w kierunku udzielenia poszkodowanemu pełnej ochrony (podobnie M. Nesterowicz, w: J. Winiarz, Komentarz KC, t. 1, 1989, s. 441; G. Bieniek, w: G. Bieniek, Komentarz KC, t. 1, 2007, s. 449; M. Safjan, w: K. Pietrzykowski, Komentarz KC, t. 1, s. 1271; E. Łętowska, Zbieg, s. 95; tak też wyr. SA w Białymstoku z 27.3.2013 r., I ACa 35/13, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 10.4.2013 r., I ACa 1220/12, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 6.6.2013 r., I ACa 68/13, Legalis).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że podstawą odpowiedzialności pozwanego jest art. 659 §2 k.c. , tj. odpowiedzialności pozwanego oparta jest na reżimie kontraktowym. Powódka jako współwłaścicielka spornego lokalu w udziale w wysokości 1/2 ma prawo dochodzić połowę należnego czynszu za okres od 3 stycznia 2012r. do 9 lutego 2017r., tj. 10675 zł (61 m-cy x 350 zł = 21 350 zł /2= 10 675 zł) wraz z odsetkami ustawowymi – zgodnie z żądaniem pozwu- od dnia wniesienia pozwu, tj. 11 sierpnia 2017r.(pkt. I wyroku).

Co do kosztów procesu należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 §3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszt nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron. W świetle tych przepisów należało przyjąć, że powódka poniosła następujące koszty procesu: opłata od pozwu w kwocie 1345 złotych, wynagrodzenie adwokata w kwocie 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych , co daje łącznie kwotę 4962 zł. Przy czym pozwany nie wykazał, aby poniósł jakieś koszty procesu.

Zgodnie z przepisem art. 100 zdanie 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesienie lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż powódka wygrała proces w 39,70 %. Oznacza to, że powódce należało się wyłącznie 1969,91 zł, tj. 39,70 % z kwoty 4962 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w punkcie III wyroku.